

Arrest

nr. 212 615 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 september 2018.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig volgend

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig negende verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig achtste volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Verzoekster herhaalt dat zij nog steeds niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van haar relatie met A.K., een katholieke Koerd, hetgeen in haar land van herkomst niet aanvaard wordt. Volgens verzoekster blijven de problemen met haar halfbroer I., werkzaam bij de politie, aanhouden en wilt deze haar nog steeds doden omwille van haar relatie. Verzoekster wijst er ook op dat haar moeder haar in een brief liet weten dat zij omwille van haar veiligheid beter niet terugkeert.

Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 100 066 van 28 maart 2013 omdat zij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbond aan deze van haar toenmalige echtgenoot, D.I. wiens verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 100 065 van 28 maart 2013 omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, zodat ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van diezelfde wet in aanmerking kon worden genomen. Verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen; verzoekster ging niet in beroep tegen die beslissing. In het kader van haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 18 oktober 2013 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 119 125 van 19 februari 2014. In het kader van haar derde volgend verzoek om internationale bescherming, die verzoekster zonder haar toenmalige echtgenoot indiende, nam de commissaris-generaal op 14 februari 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar oorspronkelijke en nieuwe asielmotieven (nog steeds) ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. In het kader van haar vierde volgend verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 12 september 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster tekende tegen deze beslissing wederom geen beroep aan. In het kader van haar vijfde volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 7 mei 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 149 910 van 23 juli 2015. Verzoeksters zesde volgend verzoek om internationale bescherming werd eveneens afgesloten met een beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, een beslissing waartegen zij niet in beroep ging. Ook in het kader van verzoeksters vorige, zevende volgende verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 196 243 van 6 december 2017. Ter ondersteuning van haar huidig achtste volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een duplicaat van haar geboorteakte, een studentenkaart uit 2007, een brief van haar moeder, een kopie van enkele bladzijden van het binnenlands paspoort van haar moeder, een foto van haar moeder, een foto van haarzelf en haar partner, een attest van tewerkstelling en een verzendingsbewijs van UPS.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat de door haar ingeroepen vrees voor vervolging niet aannemelijk of geloofwaardig is, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het zeer beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoekster thans in haar verzoekschrift aanvoert dat “Zij kan niet verstaan waarom die nieuwe documenten niet als nieuwe elementen door het CGVS worden beschouwd”, maant de Raad haar aan de bestreden beslissing te (her)lezen, waarin dit omstandig wordt gemotiveerd.

In zoverre verzoekster voorts oppert dat “Ook met betrekking tot de tegenstrijdigheden is enige mildheid noodzakelijk”, stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van enige tegenstrijdigheid. Het is dan ook een volstrekt raadsel waar verzoekster dit ziet/leest en haar argumentatie dienaangaande is dan ook niet dienstig of nuttig, nu deze feitelijke grondslag mist.

Verzoeksters huidige algemene argumentatie dat er in Tsjetsjenië op grote schaal mensenrechten worden geschonden, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster brengt evenmin concrete elementen bij die afbreuk doen aan de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De door verzoekster als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten werden reeds eerder neergelegd.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 augustus 2018, voert verzoekende partij aan dat zij veel nieuwe documenten heeft ingediend en deze samen moeten beoordeeld worden, met name een duplicaat van haar geboorteakte, een studentenkaart uit 2007, een brief van haar moeder, een kopie van enkele bladzijden van het binnenlands paspoort van haar moeder, een foto van haar moeder, een foto van haarzelf en haar partner, een attest van tewerkstelling en een verzendingsbewijs van UPS. Verzoekende partij wijst erop dat zij niet werd gehoord en zij de problematiek over haar geboortedatum niet heeft kunnen

uiteenzetten. Voorts wijst zij er op dat zij een gegronde vrees kent voor haar broer I. aangezien zij gescheiden is en een relatie heeft met een Koerdisch Christen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook ter terechtzitting in gebreke blijft de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, op een afdoende wijze te weerleggen of te ontkrachten. Zij beperkt zich immers tot het volharden in haar vluchtrelaas en tot een loutere opsomming van de door haar neergelegde documenten, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen omtrent deze documenten.

Waar verzoekende partij hekelt dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal en zij voorhoudt dat zij niet de gelegenheid heeft gehad om de problematiek over haar geboortedatum uiteen te zetten, kan zij in geen geval worden gevolgd. *In casu* blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig achtste volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek d.d. 22 mei 2018). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig achtste volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan ontvankelijk zou worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekende partij ter terechtzitting eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS